תלמוד ירושלמי · מפרשים · גליוני השס · מועד

גליוני השס על ירושלמי יומא

רבי יוסף ענגיל

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

גליוני השס על ירושלמי יומא

רבי יוסף ענגיל

מקור הטקסט: דיקטה · רישיון: CC BY-SA 4.0

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/גליוני-השס-על-ירושלמי-יומא/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה א 4
הלכה ג 4
פרק ב 4
הלכה א 4
פרק ג 5
הלכה א 5
הלכה ה 5
הלכה ו 5
הלכה ז 6
הלכה ח 6
פרק ד 6
הלכה א 6
הלכה ד 6
פרק ו 6
הלכה ד 6
הלכה ו 6
פרק ז 6
הלכה ב 6
פרק ח 7
הלכה ז 7

פרק א

הלכה א

אותו אחד מושחין ואין מושחין שנים, נ"ב ע' שירי קרבן ד"ה אחד מושחין כו' וע' ירושלמי סנהדרין פ' חלק הלכה ב' ויסב דואג האדומי ויפגע בכהנים וגו' לא כן תני ר' חיי' אין ממנין שני כהנים גדולים כאחת כו' ומשמע להדיא כדברי השירי קרבן דלעולם אין ממנין שני כהנים גדולים כאחד ולאו דווקא ביום אחד רק כ"ז שיש כ"ג ראוי לעבודה אין ממנין אחר:

הלכה ג

אשר יוצק על ראשו שמן המשחה, נ"ב עמ"ש בביאור הדברים בגליון ירושלמי תרומות פ"ה ה"א ד"ה דא"ר בא בר חייא כו':

שם ולמה לא אמר שעיר א"ר בא כו' בלא כך אינו זקוק להערות, נ"ב פי' הק"ע תמוה והפי' פשוט דר' בא כוונתו לתרץ מדוע לא הוזכר במשנה שעיר דהטעם דכל עניין ההעברה שמעבירין לפניו פרים כו' הוא כדי שישים אל לבו להתבונן ולחזור על הלכות עבודותיהן ביוה"כ וע"כ אין צורך להעביר גם השעיר דכיון שמעבירין הפרים והוא נזכר להלכות הפר שמהלכותיו הוא שעירה דמו לתוך דם השעיר ומזה משניהם יחד על הקרנות (למ"ד מערבין לקרנות) ועל טהרו של מזבח ע"כ הוא נזכר ממילא גם לשעיר ומשים אל לבו להתבונן גם בהלכות עבודות השעיר ואין צורך להעביר עוד גוף השעיר וע' לקמן פ"ה ה"ד ומניין שהוא זקוק להערות (פי' דם הפר לתוך דם השעיר) ת"ל ונתן מדם הפר ומדם השעיר בזמן שהן מעורבין וכך כאן ל' זקוק להערות הכוונה כן על מה שזקוק לערות דם הפר לתוך דם השעיר וז"פ וע"ע לקמן שם פ"ה ה"ו ולמה לא אמר ושעיר כו' ע"ש ממש כל' דכאן ופי' שם הק"ע עצמו מעין פירושינו דכאן:

פרק ב

הלכה א

כמין קובלים היו עושין, נ"ב דוגמתו ירושלמי שקלים פ"ז ה"א כמין כובלין היו עשוין:

שם כדי לעשות פומפי לדבר, נ"ב כזה ירושלמי סוכה פ"ד ה"ו, שקלים פ"א ה"א:

פרק ג

הלכה א

שמשא הוות על סוסיתה, נ"ב פי' הא' שבק"ע דהוא שם מקום והי' בגובה על ההר הוא העיקר ונזכר מקום ששמו סוסיתה בירושלמי דמאי פ"ב ה"א אבל עכשיו יש סוסיתה כו' ובירושלמי שביעית פ"ו ה"א וישב בארץ טוב זו סוסיתא ושם פ"ח ה"ג אילין קורדקיא דסלקין ומזדבנין מן סוסיא לטבריא ע"ש בפני משה ובירושלמי ר"ה פ"ב ה"א אילו שנים שיצאו מעיר אחת שרובה עכו"ם כגון הדא סוסיתה כו' ע"ש ג"כ סוגי' דכאן:

הלכה ה

והוה ר' זעירה מקלס לי' וצווח לי' בני' דאוריתא, נ"ב כל' זה ירושלמי גיטין פ"ז ה"ג וע' ירושלמי ביכורים פ"ג ה"ג אין התורה עומדת מפני בנה ע"ש והיינו ג"כ דהת"ח נקרא בן של התורה וכזה עוד בירושלמי מגילה פ"ד ה"א מפני בנה הוא עומד כו' ע"ש:

שם ר"י סבר מימר שאין תולדות אש כאש ורבנן סברין מימר תולדות אש כאש, נ"ב כפלוגתא זו אי תולדות אש כאש בין ר"ג לחכמים בירושלמי פסחים פ"ז ה"ב:

הלכה ו

ואין שני כו', נ"ב ר דצ"ל ואין ראשון של הנדוין יפה מן השני של פילוסין פי' דאיך סתים תנא דבשחר הי' לובש פילוסין ובין הערבים הנדוין הרי אין תלוי בפלוסין והנדוין רק בשוויים ושבחם העצמות דבכל אחד יש מינים והמין הא' שבהנדוין הרי טוב מן הב' שבפלוסין ומשני משום מילה דשוי' (כצ"ל דשוי' תחת דשמעה) פרוטי פי' דלעולם הפלוסין טובים דאפי' השני של פלוסין אף דבעצם הראשון שבהנדוין טוב ממנו מ"מ מה שהוא מן המין הטוב דרך בני אדם לבחור בו ונותנים ממון עבור זה שהוא מן המין המשובח [גוטע סורטע בל"א] ואף דאין כאן שבח בעצם והוא רק שבח בלשון ומלה [גוטע סורטע כנ"ל] מ"מ נותנין ממון ומשלמין ביוקר עבור זה והוא מלה דשויא פרוטי היינו מלה שנותנים בעדה פרוטות וממון וכן להלן צ"ל ואין ראשון שבשני יפה מן השני שבראשון משום מלה דשוי' פרוטי והיינו ג"כ דאף דראשון שבשני כו' משובח בעצם מ"מ השני שבראשון מה שהוא מן המין המשובח הוא מלה דשוי' פרוטי וע"כ תו שניהם שוין ול' זה משום מילה דשויא פרוטי ע' דוגמתו בבלי ב"ק פ"ט א' אלמה לא מילי דמיזדבני בדינרי נינהו וכך כאן הל' מילה דשויא פרוטי ודו"ק ונתיישבתי דכמו שכתוב ואין שני של פלוסין יפה כו' וכן להלן ואין שני שבראשון כו' ג"כ נכון ופי' הקושי' כפי' הק"ע ומשני ע"ז משום מילה דשוי' כו' והיינו דאף דשני שבראשון משובח בעצם יותר

מ"מ הוא ביוקר הראשון שבשני לפי שנקרא ראשון ערשטע סארטע בל"א והוא מלה דשויא פרוטי ודו"ק:

הלכה ז

עונות אילו הזדונות פשעים אילו המרדים חטאתם אילו השגגות, נ"ב ירושלמי שבועות פ"א ה"ג:

הלכה ח

גר"ש בהלכתא עיליתא עד כו', נ"ב ע' שירי קרבן ד"ה גר"ש ויש כזה עוד בירושלמי נזיר פ"א ה"א גר"ש ראשה דנדרים קדמיתא עד דמטי אשכח תני כו' ושם פ"ו ה"ד גר"ש כו' הי"ל בפרק ג' ובירושלמי כתובות פ"ד ה"ח גר"ש בהילכתא קדמייתא דפיאה כו':

פרק ד

הלכה א

קובען אפילו בפה, נ"ב בל' זה ירושלמי נזיר פ"ה ה"א:

הלכה ד

כדתני מעשה במנורת כו', נ"ב ירושלמי שקלים פ"ו ה"ג:

פרק ו

הלכה ד

שאין יצר הרע תאב אלא דבר שהוא אסור לו, נ"ב ירושלמי נדרים פ"ט ה"א, וע"ע ל' ירושלמי סנהדרין פ"ב ה"ג ואומר ליצרו הרע תאבתה דבר האסור לך כו':

הלכה ו

לשרוף את בשרו למחר לא פיגל שלא חישב לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח, נ"ב כזה ירושלמי סוטה פ"ג ה"ו אינו מחשב להן שלא הוכשרו לא לאכילת אדם ולא כאכילת מזבח:

פרק ז

הלכה ב

ר' חונה בשם ר' יוסף אתיא דר' לבי כב"ש כו', נ"ב ירושלמי נזיר פ"ז ה"א [ומש"ש תדיר קודם הוא ט"ס וצ"ל מקודש קודם כמו כאן]:

שם ואית דבעי מימר על העוקמנים פי' עקמני הלב וכל' הבבלי פ' הרואה לא נבראו הרעמים אלא לפשט עקמימיות שבלב. א"ר לוי ל"ב אמה הי' בו כו' פי' דכיון דמכפר על עקמומי הלב לכן הי' ל"ב אמה נגד לב ונ' דלכן ג"כ המזבח הי' ל"ב אמה על ל"ב אמה והיינו כמו שנקרא מזבח העולה ע"ש קרבן עולה שקרב עליו וא"כ זה עיקר עניינו וכנודע דהשם הוא תמיד על עיקר הדבר וע"כ כיון דעולה מכפרת על הרהור הלב כמבואר בירושלמי לקמן פ"ח ה"ז וע"כ ג"כ הי' ל"ב אמה נגד לב:

פרק ח

הלכה ז

ואין הב"ה רואה את הנולד נ"ב ירושלמי ר"ה פ"א ה"ג: